

ב א מיו' ס"ב מלכות
סדרה טלכס ז סמו
עשין רלכ :

רבינו תנאל

[illegible]

(*) ז"ל חסל בידי אדם
בטפח ומודם ר"י .

ז"ל פרק בתרא דזבחים
[דף קיג.]

[צ"ל פרק בתרא דזכאים
[99 קיג.]

[פיל אחרים]

גם הר"ש הניח דבר זה
בתימא ועי' ישוב ע"ז
בתי"ע ספ"ג דהלכות
בשם מהר"ם

וְיָלִין אהל אהל ממשכן • וְיָלִין ח' ממשכן • יָלִין אָפִיעַ עֶשְׂו בִּידֵי
אֶדֶם נָמוּ לֹא יָבִיא אֶת הַטּוֹמָאָה אֵלָּא פֶּסַחן כְּדֵאשְׁכַּחן פֶּרֶק
בְּמֵת מְדִילִיק (גמ' דף כז: ע"ש) דַּהֲנָן כֵּל כִּסּוּאָה מִן הָעֵץ חֵט אִתּוֹ
טוֹמָאָה אֲחֵרִים אֵלָּא פֶּסַחן וְיָלִין בְּגִירָא אֲחֵרִים אֵלָּא מִשְׁכָּן וְיָלִין דְּכָל
הַמִּשְׁכָּאִים לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּאִים יִלְשִׁין לִמְשַׁכְּתָא בְּפִרְיָא

זכרשה פרה בקל וחומר ממזרע
 דהניח מגין לשמות שאר המאכלים
 כאלה המה אחרת מה מזרע הקל
 עשה בו כל המאכלים כאלה מה
 החמור לו כל שכן דלגבי מזרע
 יחיד מושבו ודרשנין בתורת כהנים
 מושבו טמא מכאן אמרו הטמא יושב
 תחת האילן וטואר עובר טמא וא"ת
 אם כן כי לא עביר ימי צידי אדם גילף
 בקל וחומר ממזרע וכי תימא אם
 כן ג"ש מאי ארמיא לא אילטריבא
 ליה לדרשה דפרק בבהמ מדליקין דכל
 היוצא מהו העד איתו מטמא טומאת
 אהלים ויש לומר דמושבו לא משמע לא
 רבינו ולא מיושבו לענין שאיתו עשוי
 צידי אדם ולרבי יהודה דמעטיה
 רחמנא גבי מה יליפין מזרע הקל
 בתנא וחומר ממא דלא מטמא ולרבנן
 לא מחללן מהו הכא ולא הכא ואף
 על גב דהכא סיפרא רבי יהודה
 אחיא שפיר הויא דאילן כרבי יהודה
 דאמר בשמעתין מורה היה רבי
 יהודה ממלא אגרוף וא"ת וכיון דשאר
 המאכלים יליפין ממא ק"ו ממזרע
 אם כן תימא דיו ולא מטמא עוברים
 כמו קוברי המה שהיו עוברים
 באכסדרהוים שם כלים דמזרע עובר
 איתו מטמא כאלה דרמינא בתורת
 כהנים ודכתנא במסכת נגעים פ' י"ג
 (מ"ו) ומיתית לה פ"ק דקדושין (לג)
 לוי מילתא בעלמא הוא דלא יליפין
 שאר המאכלים :

ומביאין בשם עובדות ויולדות - אע"פ שהיו התיטקות ממשות
בגדה ויולדות לא היו חוששין אלא לשומרין מטומאת
מת דבעיף הואא ומטומאה היוולא גנופו כגון בעל קרי דתניא
במסכתא* שהיו מגדלין אותן עד שיהיו בני שבע שנים או ששנה
ולא יותר שלא יראו קרי וקלה תימה מה מעיל מילוי זה שהיו
ממלאין בתיטקות סוף סוף בעינן איש בשעת קידוש שטחין האפר
במים אל בשעת הואא לרבי יאודה לא לרבנן דמכוש פרק טרף
בקמץ (וינא דגמ:) ויש לומר מה שהיה יכול לתקן מתקנין משום
מעלה דבולה מילתא מעלה בעלמא כדאיתא בריש ("מאח) (דף ג:)
ועל גביהן דלית - מאן דלמא בגיטין (דף ה:) ובגמר פרק סהן
גדול (דף נה:) בצ"ל בכל מערבין (שיונין דף ג:) ובפרק בתרא
דהגיגה (דף כה:) דלחל זרוק לא שמים חל לחון בפני הנומחה
מני למימר דסבר לה כרבי יואה דלמא בשעתין לא היו מביאין
דלחות אלא שזורים שכרסותיהן רחבות ואע"פ שגם הם חל זרוק
מ"מ בדידהו גלי רחמנא דחשיבי חל כדדרשין מדכתיב (חוי י')
בשעמטות וגידים וסוכתי ומיני לר' אליעזר דלחון ודאי קשה
דפרש טעמא דשזורים משום דמזגים על הרעה טעמא וקושא
דמזג משני משום דהויא חל עראי ולהאי טעמא קשה היכי

א חיינו : והתניקות יושבין • בתוספתא ופרה [פ"ג] קתני
 צון ר' יוסי הגלילי שנהלקו לענין הוזה דהקן במסכת פרה
 אמר לא היו מביינין להוזה : ירדן לחוד האים וזמלום • קסבר
 ויתמה גדולה פירש דבטלוהו סמניו ומכין במסכת פרה (פ"ג משני
 דכסר במילי דהקן במס' פרה (פ"ג) השוקק צבסכלע חין ממלחין
 דר לפני רבי עקיבא משום רבי ישמעאל כוסות של אבן היו תלוין
 ס אל תתנו מקום לנדרקים לנדרות ("אחריו) וגרעה לפרש דבכס'
 דר התוסס ורבי יוסי חייס : תניא נמי הכי • משמע לכאורה שהיא
 דר לעיל דהכי קמי סמני רבי יודיה אמר כל אכל שאני עידי שיי
 הוא גרופין • תימה היא טקא עתיה דמקש שלא יעילו ללחוס
 לשורין • להועיל יותר מן הלחות וצוקיגטרס פירש קא טקא
 דהיא הוא גופא וצ"ל דקא טקא עתיה דבעלי חיים חשיבי להגיל
 ד טעם זה אלא בדבר התניו כסברא ולא למאי דילפינן משמקן :
 שמיה אלא דמשמע הא לא מפני שדעתו נסה וכו' מביאין ללחות :
 ובעלמית

אכל אכל ריבם - אלהים טובא כתיב' צפרשא פרה לרבואת
העשו מחילוי: מפני קבר ספסוס - כל שם קבר התחום ועוממת
התחום שש"ס לשון ספק הוא כהיום שאני גלוי מפני קבר התחום
שכל העיר היא ומסובקין שמה' שם קבר רואין על למת חלל טעם
ומומאה חסד' הריב' דומים ויגדלו חרד' אור

יִשְׂרָאֵל אֶחָד אֶחָד מִמְּשֹׁכֵן כְּתִיב הֵכָא וְאֵת
 הַתּוֹרָה אִדָּם כִּי יָמוּת בִּאֵהֶל וּכְתִיב הִתֵּן
 וְיִפְרֹשׂ אֶת הָאֵהֶל עַל הַמִּשְׁכָּן מִהַלְלֵן בְּיָדִי
 אִדָּם אִף כֵּאֵן בְּיָדִי אִדָּם וּרְבִנָן אֵהֶל אֵהֶל
 יִבְיָה וְסִבֵּר ר' יְהוּדָה כֹּל אֵהֶל שְׂאִינוּ עֲשׂוֹי
 בְּיָדִי אִדָּם אִינוּ אֵהֶל וּרְמִינָהוּ *הַצִּיּוֹת הֵינּוּ
 בְּנוֹיוֹת בִּירוּשָׁלַם ע"ג הַסֵּלַע וְתַתִּיהֶם חֲלָל
 מִפְּנֵי קִבְר הַתְּהוֹם וּמִבֵּיאִין נָשִׁים עוֹבְרוֹת
 וְיוֹלְדוֹת שֵׁם וּמִגְדֹּלוֹת בְּנֵיהֶם שֵׁם לִפְרָה
 וּמִבֵּיאִין שְׁוֹרִים וְעַל גְּבִיהֶן דִּלְתוֹת וְתִנְיֻקָּת
 יוֹשִׁבִין עַל גְּבִיהֶן וּכְמוֹת שֶׁל אֲבָן בְּיָדֵיהֶם
 הַנִּיעִין לְשִׁילוּחַ יִרְדּוּ לַתּוֹךְ הַמַּיִם וּמִלֵּאֻם וְעַלֹּ
 יוֹשִׁבוּ לָהֶם *רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר מִמְּקוֹמוֹ הִיא
 מִשְׁלֵשֶׁל וּמִמֵּלֵא מִפְּנֵי קִבְר הַתְּהוֹם וְתֵנִיא *ר'
 יְהוּדָה אוֹמֵר לֹא הִיוּ מִבֵּיאִין דִּלְתוֹת אֲלֵא
 שְׁוֹרִים וְהָא שְׁוֹרִים דֵּאֵהֶל שְׂאִינוּ עֲשׂוֹי
 בְּיָדִי אִדָּם הוּא וְקֵתְנֵי ר' יְהוּדָה אוֹמֵר לֹא
 הִיוּ מִבֵּיאִין דִּלְתוֹת אֲלֵא שְׁוֹרִים כִּי אִתָּא רַב
 דִּימִי אִידֵּא אֶלְעֹזֵר מוֹדֵה ר' יְהוּדָה כְּלָמָא אֲגָרוּן
 תְּנֵה וּמוֹדֵה ר' יְהוּדָה בִּשְׂקִיפִין וּבִנְקִיפִין
 הַסֵּלַעִים וְהָרִי דִּלְת דִּישׁ בַּה כְּמָה אֲגָרוּן
 וְקֵתְנֵי רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לֹא הִיוּ מִבֵּיאִין דִּלְתוֹת
 אֲלֵא שְׁוֹרִים אִמֵּר אֲבִי לֹא הוֹצֵרְכוּ לְהִבְיָא
 דִּלְתוֹת רַבָּא אִמֵּר לֹא הִיוּ מִבֵּיאִין דִּלְתוֹת
 כֹּל עֵינֵק שְׂמַפְנֵי שְׂדַעְתּוֹ שֶׁל תִּינּוֹק גִּסָּה עַלֹּ
 שְׂמָא וְצִיָּא רֵאשׁוּ אוֹ אֶחָד מֵאֲבֵרֵיו וְיִמָּא

שמה ים כחן קטורה: **פסם שורשים**
 שבריסם רחבות ותיטקות יושבין עליהם ובריסן מפסיקן שאין
 התיטקות מהחילין על הארץ ולקחן מפסם שטמא אחוי לא הוה
 מביאין לנחות אלמא אשמעין רבי יהודה דשרדקן של שורשים שהיא
 כעין גג וחלל של בדמה הוא האהל המפסיק ואע"ג דאינו עשוי
 בידי אדם: **כפלא אגרוף** • אהל שרחב כמלא אגרוף שהוא יותר
 משפה מזה רבי יהודה שאע"פ שאינו עשוי בידי אדם חשוב להיות
 אהל בדמלא אגרוף מנינו חשוב למחור שאינו עשוי בידי אדם כדקנן
 בזהליל (פ"ג מ"א ובלים פ"ג מ"ב) ובמס' בטרות מיתוקן לה
 בפרק על אלו מומין (דף לז:) מחור שלא נעשה בידי אדם שימורו
 להוציא את הטומאה לאור כמלא אגרוף וזהו האגרוף של בן
 וישנו גדול כדלל כל אדם וכל אר"י דאינו אהל היכל אלא עשוי בידי
 אדם בטמא קאמר: **בשקיעין** • סלעים הגופלים ומתפרקין ברוח ויש
 חור גדול במקום עקירתן: **נקיף** • בוקועין: **וכרי דלת דיש כס**
פסם אגרופים • מן הקרקע עד הדלת וקא א"ר יהודה לא היו מביאים
 לנחות קא סלקא דעניה משום דאין דרך אהל כדן וכל שכן שורשים:
טיקא (א) לא משום דאינו אהל אלא שלא תהא דעתו של מינוק גסה עליו
 פירו"י בלע"ז שמתוך שאינו ירא ליפול והרי הוא בטומא כאלו הוא
 בעלייה רחבה ויוציא ראשו חוץ לדלת ומאחיל לסיכך מביאין שורשים בלי
 לדחות ומתוך שהוא ירא ליפול אינו מוציא ראשו להלן מן רצב השור:
 כהנה

עבדין למ"ד אהל זרוק לא שמה אהל דאפי' שיהי' תיבה ומגדל
דהכל שוין שהתיטקות לריסין טבילה כלומר הכל שוין בין ר' עקי
פ"א [מ"] לריסין היו התיטקות להות דברי ר' יוסי הגלילי ר"ע
האי תנא מילוי ידים בעינן ולא שישלשל בזהל קך פירש בקונטרס
(1) שהיו מולטין חבל כלי למלואו ואפילו תתמלא הכלי מאליו משמ
זרעיהו כלי ומכרה בסוד ממלאין עזר תניא בתוספתא דפרה ל
בקרני שורים כיון ששמו שוריהם לשמות נתמלאו הבוסות אמר ל
פליגי רבי יוסי ורבנן דרבנן סברי משום יהוא פורסא לא חיישינן לה
ברייחא והוא משנה שניה במסכת אהלות (ע"א מ"א) סיפא דה
אדם אינו אהל ומורה בשקפים וסלעים*: [קרי] דלך דיש לה
והלא צידי אדם הוא דמדת האנוח לשם אהל ועוד מלתא טעם
דעתיא משום אדם דרך אהל בכל וכל שכן שורים ולפי זה חזק
טעם מלכות ליתשב אהל אף על פי שאין דרך אהל בכך ולא ש
ישראל של סיטק גסה עליו - קסבר* רבי יהודה אהל זרו